

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Emigrantlitteraturen (1872)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 65. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992359983056/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

af sin Søster Amélie, der fatter Mistanke, fra at udføre det Selvmord, han har besluttet, og vi saa, at han etsteds med næsten Schopenhauersk Livsforagt forhaaner Kjærligheden til Livet som en Mani. Selvmords-Overvejelserne er da Lighedspunkter mellem de to saa forskellige Skribenter, Chateaubriand og Sénancour, og stempler deres Hovedværker med Tidsalderens Segl.

Forfatteren af Obermann formede sin Helt i sit eget Billede; derfor er det maaske ogsaa, at han lader ham ende med den Beslutning at blive Forfatter. «Hvad Udsigt til Held vil jeg have?» siger Obermann. «Hvis det ikke er nok at sige noget Sandt og stræbe at udvikle det paa en overbevisende Maade, vil jeg ingen Lykke gøre, det er vist. Gaar kun først, I som forlanger Øjeblikkets Hæder, Selskabssalens Hæder, gaar først, alle I som er rige paa Ideer, der varer en Dag, paa Bøger, som tjener et Parti, paa Fif og Midler, som gør Effekt. Gaar først, I forførelse og forførte Mennesker; det gør mig Intet, I glemmes hurtigt, og det er godt, at I har Eders Tid. Jeg for min Del anser det ikke for nødvendigt at blive paaskønnet i sin Levetid, med mindre man er fordømt til den Ulykke at skulle leve af sin Pen».

Sénancour har i disse Ord givet sin egen literære Trosbekendelse og varslet sin egen Skæbne. Han blev aldeles overset af sin Samtid; han blev ikke paaskønnet, imedens han levede, og det skønt han netop var stød i den Ulykke at have sin eneste Indtægtskilde i sin Pen. Men da den romantiske Skole opstod i Frankrig, kom han til Ære. Hans simple Markblomster blev af den romantiske Kritik bundne i Buket med Chateaubriands og Fru de Staëls Passionsblomster og Roser. Og han fortjente den Opmærksomhed, han vandt. Thi han er en af Emigrantlitteraturens ejendommeligste Aander, Naturdyrker som en ægte Lærling af Rousseau, tungsindig som en ægte Beundrer af Ossian, fuld af Livslede som en ægte Samtidig af Chateaubriand. Han er rent moderne i sine teoretiske Anskuelser om Religionen, Moralen, Opdragelsen og Kvindens Samfundsstilling, han er rent tysk romantisk i sit Følelsessvælgeri, sin Ørkesløshed og i den ubeskrivelige Sky, han nærer for at røre ved Virkeligheden, som skulde han brænde sig paa den; han er endelig fransk romantisk ved selve Blandingen af Frisind og overvættets Ømtalighed, af Sværmeri og forfintet Sanselighed, en Blanding, man en Snøs Aar efter i den franske Literatur